

În acest fișier vei găsi...

Eu și animalele 1

Poveste: Prietenii lui Ștefan

8 personaje din povestea lui Ștefan

Eu și animalele 2

Poveste: Albăstrel a încurcat-o

6 personaje din povestea lui Albăstrel

Eu și plantele

Poveste: Cele trei conuri

Planșe pentru povestea *Cele trei conuri*

Să semănăm

Experiment: Plantele simt!

Prietenii lui Ștefan

Ștefan are 4 ani. El nu e fericit azi. Nu are niciun prieten în noua clasă. Mama lui e acasă și el vrea să stea cu ea. Educatoarea roagă elevii să-l salute pe Ștefan.

”Bună, Ștefan!” spun toți **[copiii aleg ce să-i spună lui Ștefan]**. Asta îl face fericit, dar apoi se întristează din nou. E un băiat tăcut și timid și are nevoie de prieteni speciali. Educatoarea îi zâmbește și îi spune:

”Ștefan, fă o plimbare afară. Acolo sunt mulți prieteni care te așteaptă. Mă întreb dacă-i poți găsi.” Ștefan se ridică și iese din clasă. Merge de-a lungul coridorului și privește pereții. Pereții sunt tăcuți. Nu vorbesc cu el. Apoi Ștefan aude o voce strigându-l pe nume.

”Bună, Ștefan! Uită-te la mine!”

Un păienjenel alb cu negru stă pe perete și-i face cu mâna. Ștefan se uită la Păianjen și râde.

”Ești alb cu negru! Porți pijama?”

Păianjenul râde și el.

”Ha-ha, nu port pijama, alb și negru sunt culorile mele. Sunt o ființă vie ca și tine. Locuiesc aici, în școală, pe pereți. Prind muște ca să mănânc. Vrei să fii prietenul meu?”

”O, da, te rog!”, zâmbește Ștefan. Când mă simt singur, pot să vin aici să te caut!

Acum este fericit. Îi va povesti educatoarei de Păianjen.

”Mă întreb dacă mai pot găsi și alți prieteni,” a spus Ștefan.

[Continuă povestea cu animăluțe pe care crezi că le poți găsi la școală. De fiecare dată când Ștefan se simte trist, aude o voce care îl strigă, se uită în direcția din care vine și găsește un prieten nou. La fiecare prieten, găsește ceva amuzant să spună. Animalul trebuie să spună mereu că e o ființă vie, ca Ștefan, și să întrebe dacă vrea să fie prieteni. Iată câteva exemple.]

Fluture. Ștefan crede că aripile fluturelui sunt urechi mari. Fluturele spune că sunt aripi și că sunt mari ca să-l ducă vântul.

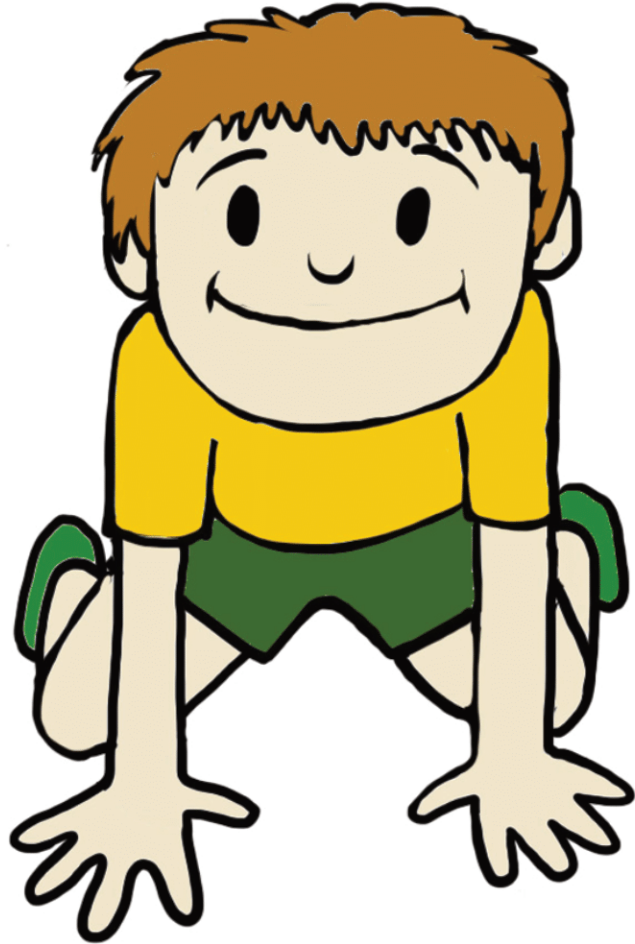
Melc. Ștefan crede că antenele ochilor sunt paie și râde pentru că nu bem aer cu paiul. Melcul îi spune că ochii lui sunt pe antene ca să poată vedea mai sus, pentru că nu are picioare, ca Ștefan.

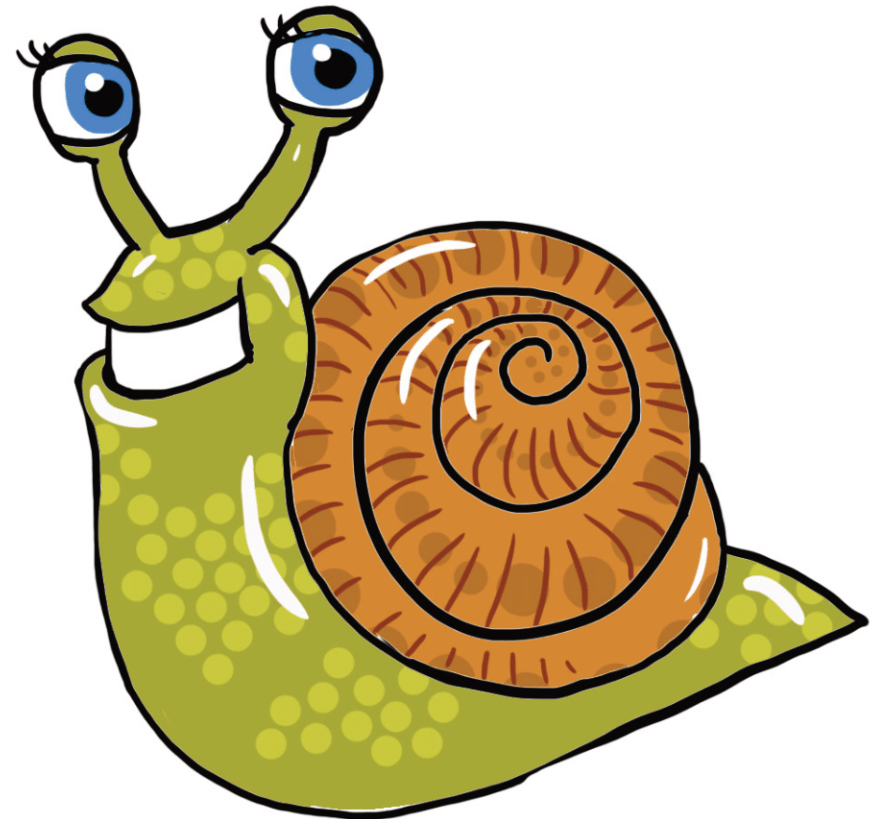
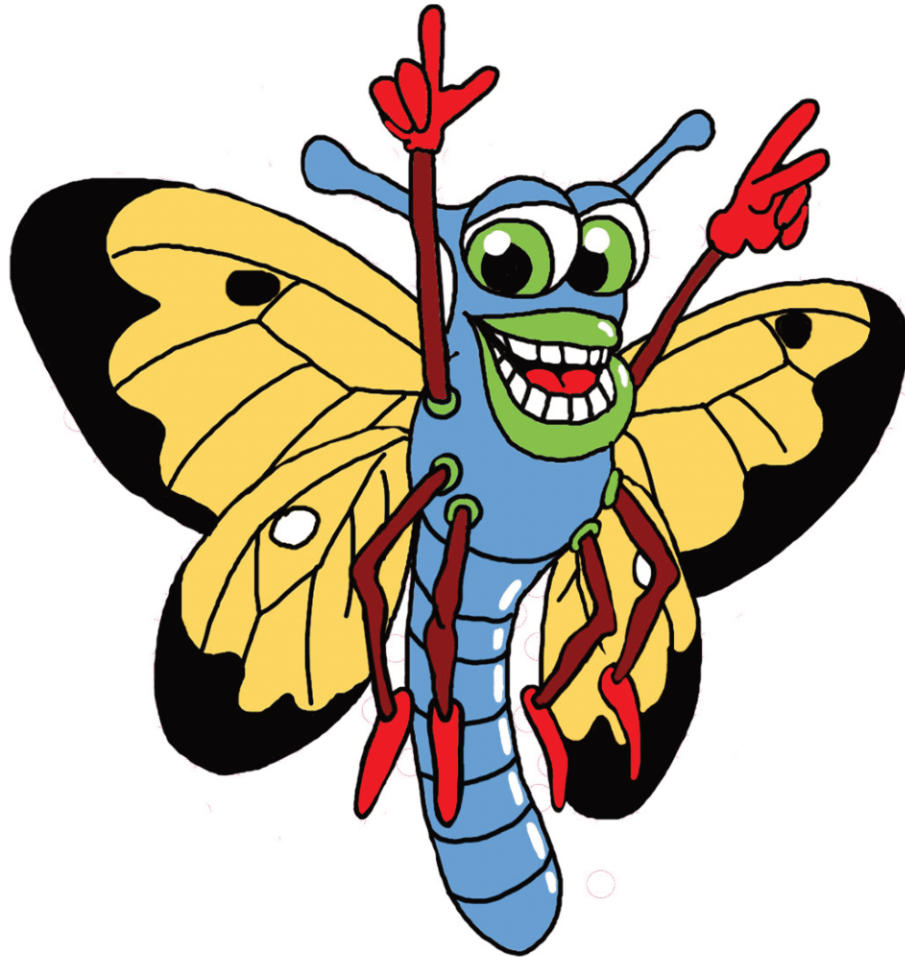
Furnică. Ștefan râde pentru că este atât de mică, chiar mai mică decât surioara lui. Furnica îi spune că e mică, dar trăiește cu suratele ei și împreună sunt la fel de puternice ca tot atâția băieți la un loc. **Izopod.** Ștefan râde deoarece crede că se joacă când se face ghem, ca el să-l lovească cu piciorul. Izopodul îi spune să nu facă așa ceva, pentru că el se face ghem ca să-și apere burta moale.

Șopârlă. Ștefan râde pentru că șopârta stă nemișcată, de parcă ar fi o piatră. Șopârta îi spune că stă nemișcată pentru că își încarcă bateriile de la soare.

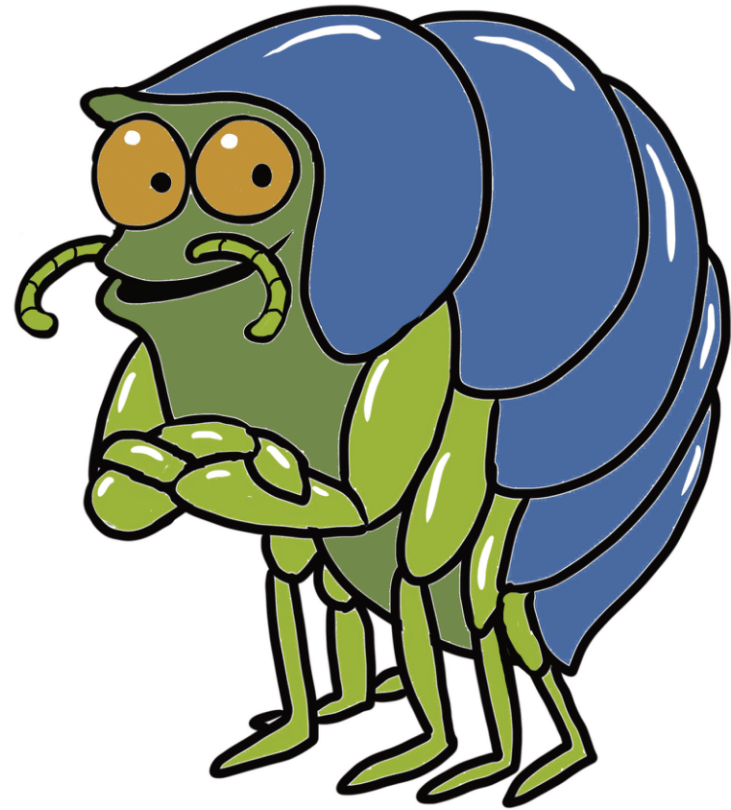
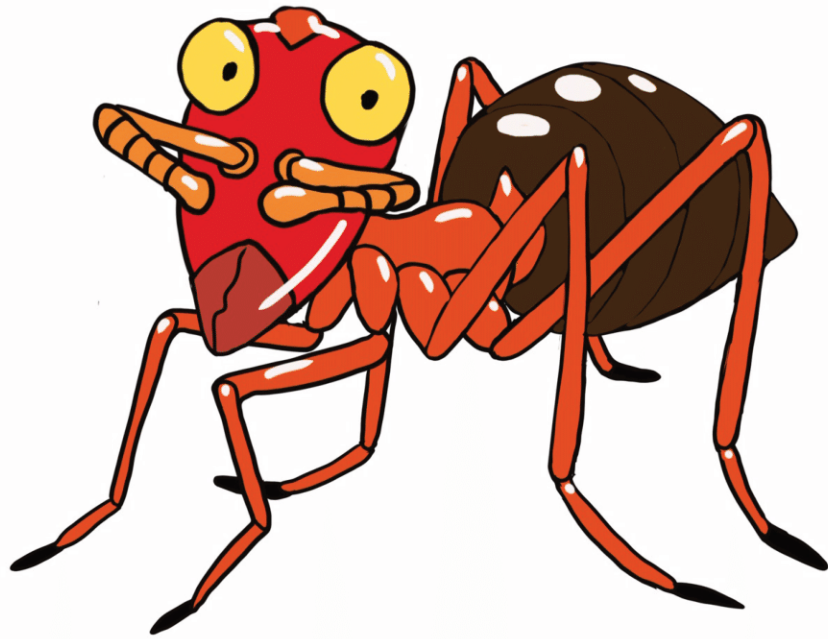
Vrabie. Ștefan râde deoarece crede că vrabia joacă șotron și întreabă dacă poate să joace și el. Vrabia îi spune că păsările țopăie pentru că sunt ușoare, nu ca el, și pot să țopăie toată ziua.

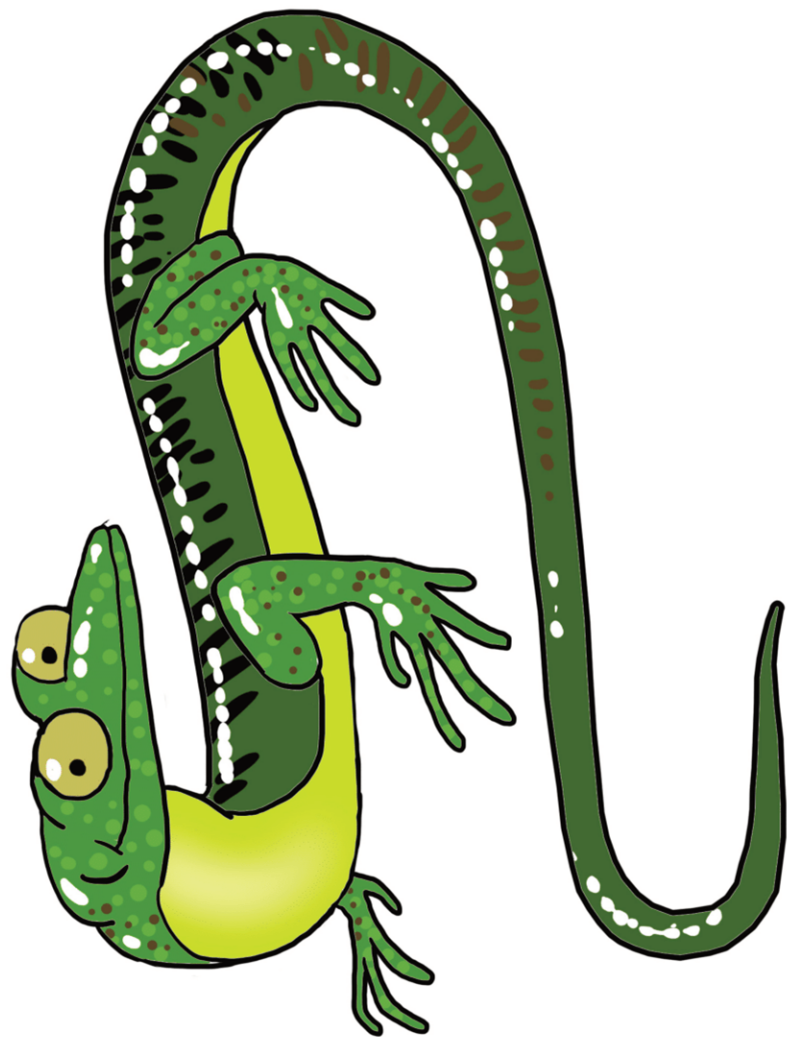
[Povestea se încheie cu Ștefan, care se întoarce în clasă, fericit că are atât de mulți prieteni noi și că a văzut atât de multe animale. Educatoarea spune că Ștefan a întâlnit toți acei prieteni, pentru că știe cum să caute animale. Întrebă copiii dacă și ei au prieteni-animale.]

Albăstrel a încurcat-o

Odată era o pădure și în această pădure erau mulți copaci. Multe animale trăiau acolo.

Într-o zi, Oscar Șoarecele a vrut să joace un joc. Își adună prietenii în jurul lui și ridică un con de pin de pe podea.

— Uitați, spuse el, acest con de pin este deschis și multe dintre semințe au dispărut. Dar au mai rămas câteva înăuntru. O să-l scutur și celelalte semințe vor cădea și ele. Acesta e jocul: cine e lovit de o sămânță trebuie să facă ceea ce-i spunem noi să facă.

— Grozavă idee, spuseră animalele. Să începem. Oscar scutură conul de pin și zbang!, o sămânță zbură și ateriză pe capul lui Albăstrel Fluturele. Animalele aplaudară și Albăstrel se ridică. Animalele se sfătuiră ce sarcină să-i dea lui Albăstrel. Apoi Oscar Șoarecele spuse:

— Albăstrel, tu ai aripi și poți zbura. Noi nu putem zbura și nu ne-am dus niciodată de cealaltă parte a pădurii. Vrem să zbori în cealaltă parte, apoi să te întorci și să ne spui ce-ai văzut.

— Bine, spuse Albăstrel. Și își deschise aripile albastre, mari și frumoase. Am întins-o. Și zbură.

— Uau, cât de departe trebuie să zbor, spuse Albăstrel. Dar nu mă deranjează, îmi place să zbor. Dar apoi începu să plouă.

— Oh, nu! exclamă Albăstrel. Dacă mi se udă aripile, nu pot să zbor. Trebuie să găsesc un loc să mă adăpostesc.

Albăstrel văzu un copac cu multe frunze și zbură într-acolo. Dar când ateriză, se prinse într-o pânză de păianjen.

— Fir-ar să fie, strigă Albăstrel. Sunt captiv și n-am cum să ies.

În curând un păianjen mare veni să-l înhațe și Albăstrel tremura de frică. Dar deodată apărură un măcăleandru, îl prinse pe Albăstrel în cioc, îl scoase din pânza de păianjen și zbură cu el.

Albăstrel era și mai speriat acum.

— Ce ghinion! spuse el. Nu m-a prins păianjenul, dar acum o să mă mănânce măcăleandru în schimb. Bietul Albăstrel începu să plângă.

Chiar atunci însă apărură un alt măcăleandru și începu să strige la cel care zbură cu Albăstrel în cioc.

— Hei tu, pleacă de-aici! Copacul ăsta e al meu! Nu m-ai văzut?

Măcăleandru care-l înhațase pe Albăstrel își deschise ciocul ca să vorbească. În clipa aceea, Albăstrel scăpă și zbură cât de repede putu.

— Uf! Ce sperietură am tras! spuse el. Trebuie să fiu mai atent.

Ploaia se opri și Albăstrel porni din nou în zbor. Curând i se făcu sete și văzu un tufiș cu multe flori. Albăstrel ateriză pe o floare și scoase limba – era lungă și subțire ca un pai. Își băgă limba în floare și începu să bea apa dulce de acolo.

— Mmmm, delicios! spuse el și mai bău. Nu văzu că o șopârlă venea târându-se în spatele lui. Șopârla era flămândă și îi plăcea să mănânce fluturi.

Se repezi la Albăstrel, dar el îl observă și zbură tocmai la timp.

— Uf, a fost cât pe ce. De ce vrea toată lumea să mă mănânce azi? Cred că mă duc acasă acum. Nu vreau să sfârșesc în burtica cuiva!

Dar Albăstrel era obosit, așa că ateriză să se odihnească pe un perete însorit.

— E un loc bun de odihnă. Aici nu sunt păianjeni, nici măcălendri sau șopârle.

Dar tocmai atunci apărură un băiat cu o plasă în mână. Era un băiat rău, căruia îi plăcea să prindă fluturi ca să-i închidă în borcan. Albăstrel era înspăimântat.

— O, nu, spuse el, acum până și copiii vor să mă prindă. Dacă acest băiat mă prinde, nu voi mai fi fericit și voi muri.

Albăstrel văzu un petic de flori albastre și se duse să se ascundă printre ele. Băiatul nu l-a putut zări acolo pentru că Albăstrel avea aripi albastre, la fel ca florile. Băiatul renunță curând și plecă.

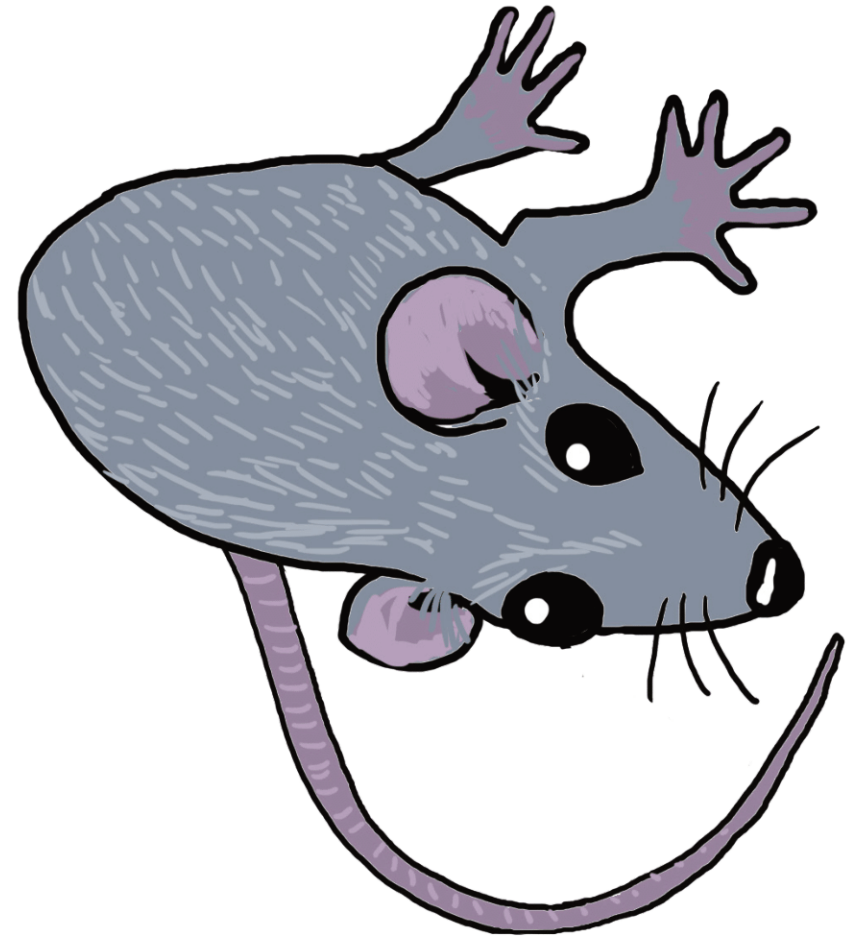
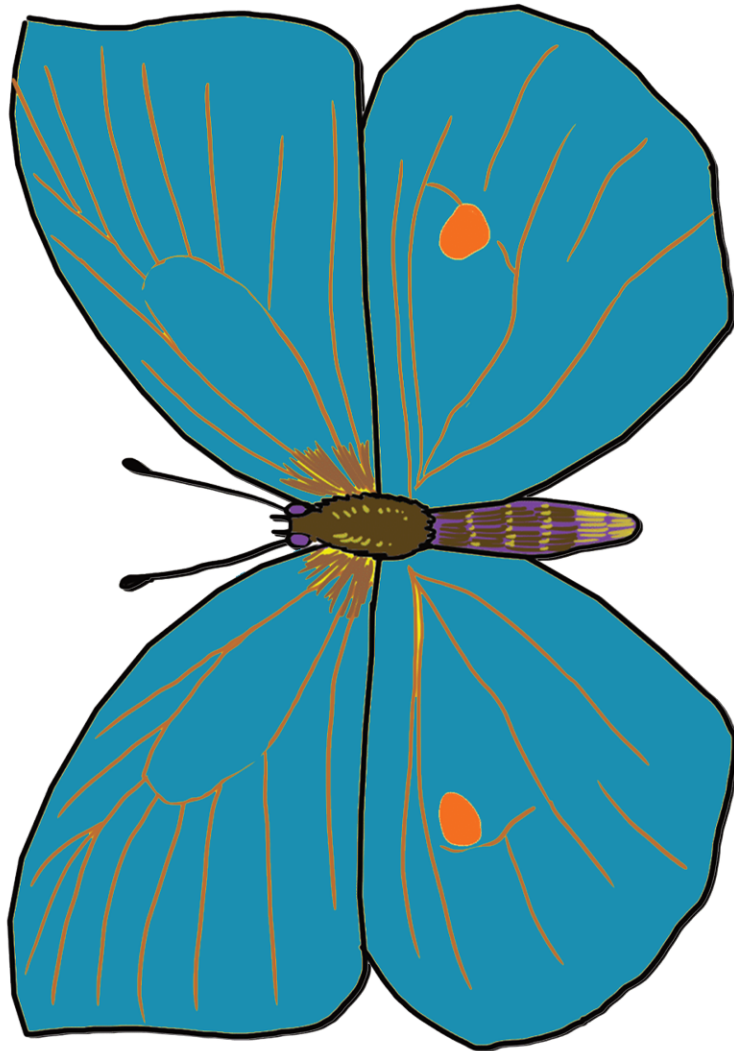
Albăstrel zbură apoi acasă cât de repede putu. Prietenii lui îl așteptau și el le povesti de-a fir a păr aventura lui. Când termină de povestit, aceștia bătură din palme bucurându-se.

Oscar Șoarecele spuse:

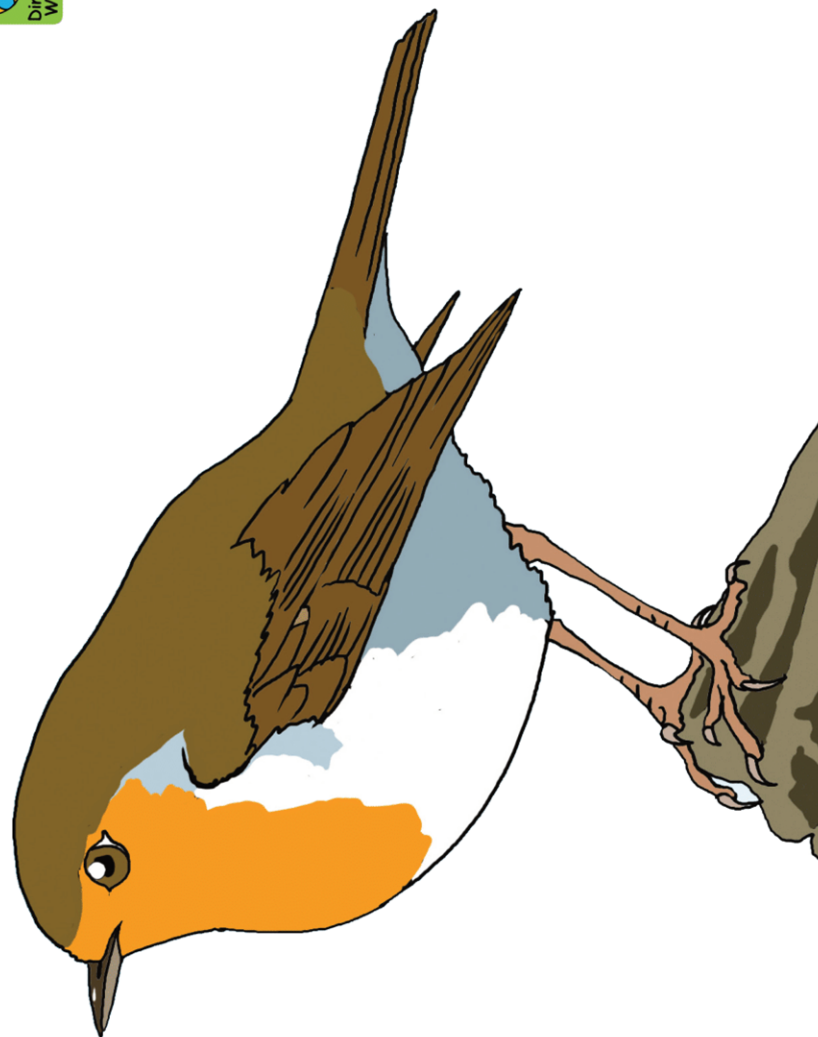
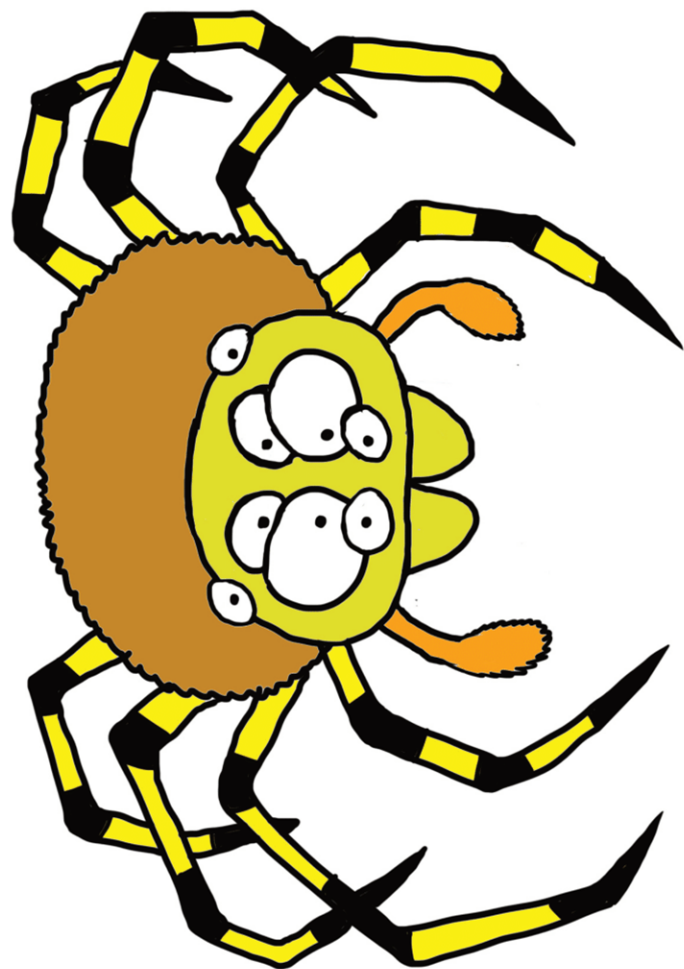
— Dar Albăstrel, nu ne-ai spus ce ai văzut de cealaltă parte a pădurii.

— Ups! făcu Albăstrel. Am fost atât de speriat, că am uitat să verific.

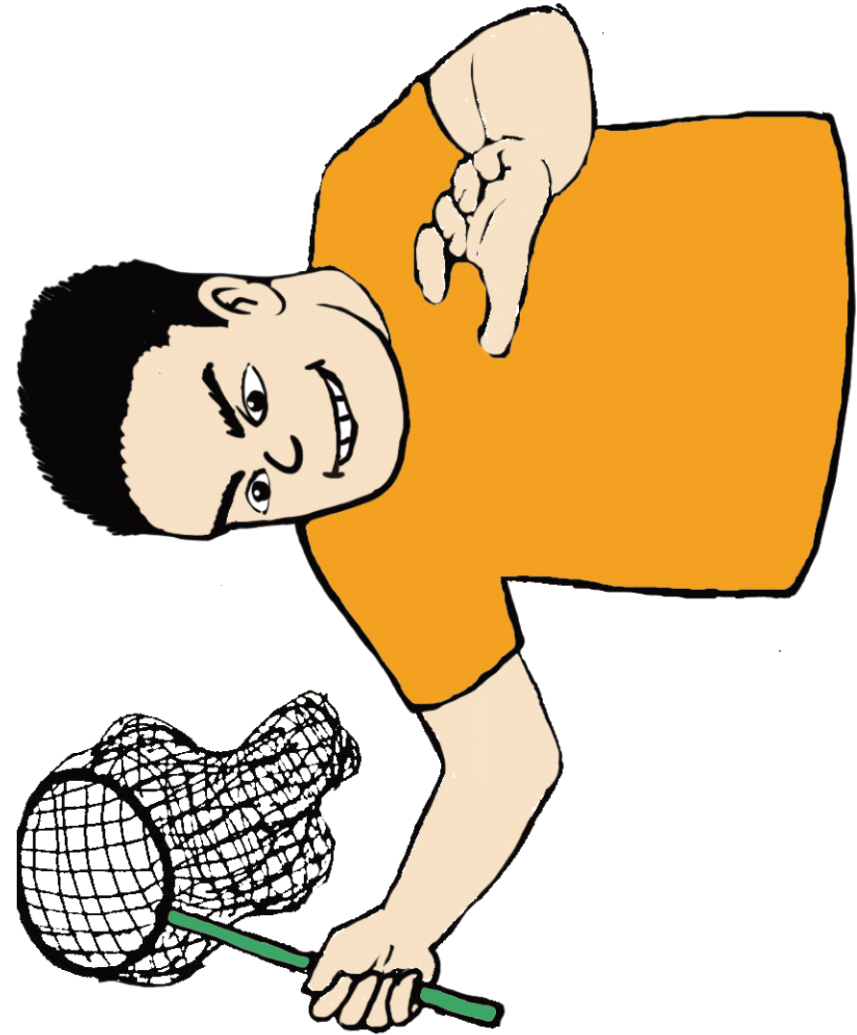
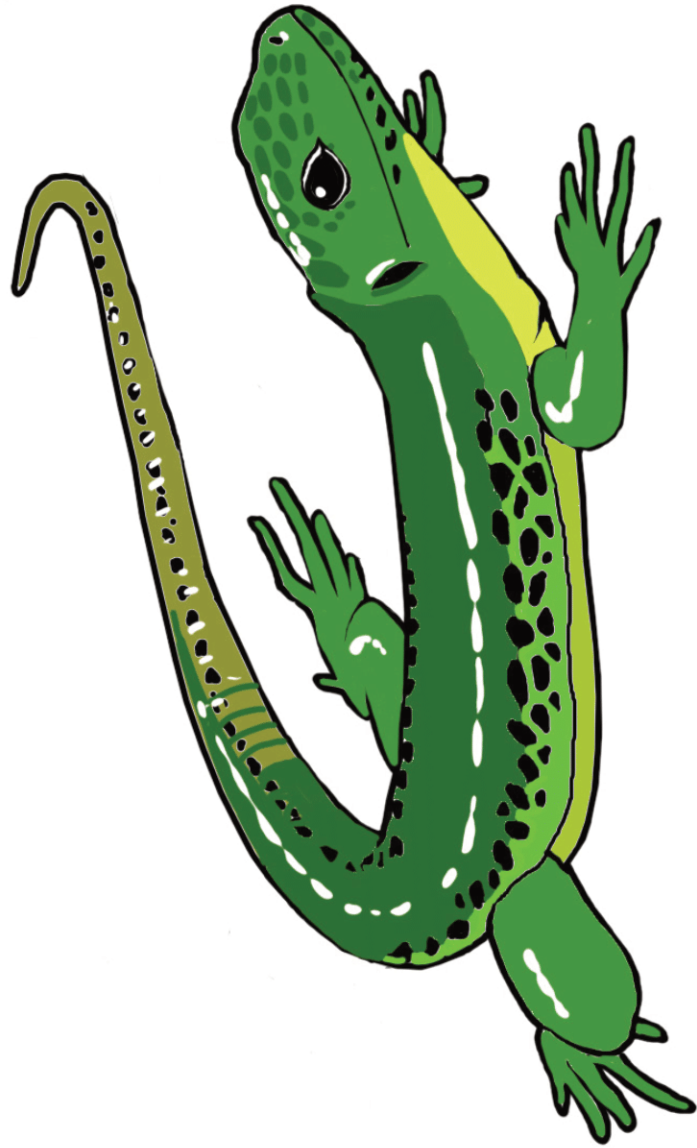
Toate animalele izbucniră în râs.

Cele trei conuri de pin

Schiță

Trei prieteni (alegeți nume) merg la o plimbare prin pădure. E o zi minunată. Întâlnesc mai multe animale (păsări, insecte etc. – menționați animalele pe care le-au văzut.)

Ajung la un copac mare și își pun brațele în jurul lui ca să simtă apa care trece prin copac din rădăcinile sale, așa cum au învățat la școală. „Mă întreb dacă o pot simți?”

Deodată, se pornește un vânt puternic.

— Au! exclamă deodată cei trei prieteni. Ce m-a lovit?

Conurile de pin căzuseră din copac și aterizaseră pe capetele lor. Copiii nu știu ce sunt. Fiecare ia un con acasă.

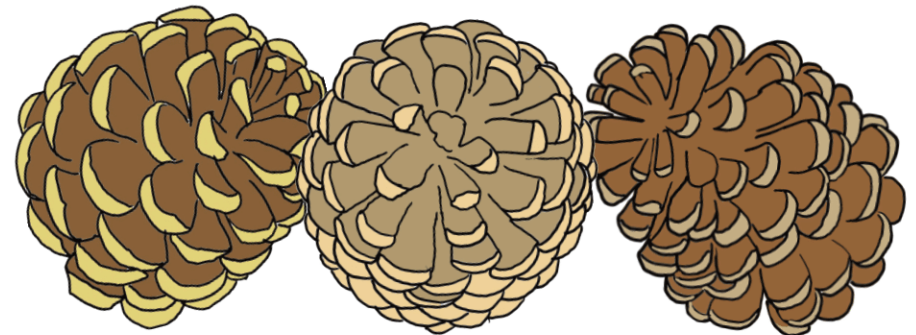
Primul pune conul într-o cutie și uită cu totul de ea. Conul stă la întuneric. Nu se întâmplă nimic.

Al doilea lovește conul cu piciorul, ca pe o minge. Semințele cad și fratele lui se joacă cu ele, de parcă ar fi biluțe de marmură. Nu cresc.

Al treilea o întreabă pe mama lui despre con. Mama îi spune că un con este fructul unui pin și are semințe în interior. Semințele sunt bebelușii copacului și fiecare sămânță poate deveni un copac. El seamănă semințele într-un ghiveci și acestea răsar și cresc.

Morala

Plantele sunt ființe vii. La fel ca oamenii, și ele au bebeluși (semințe) și ar trebui să ne pese de ele, așa cum ne pasă de oameni.

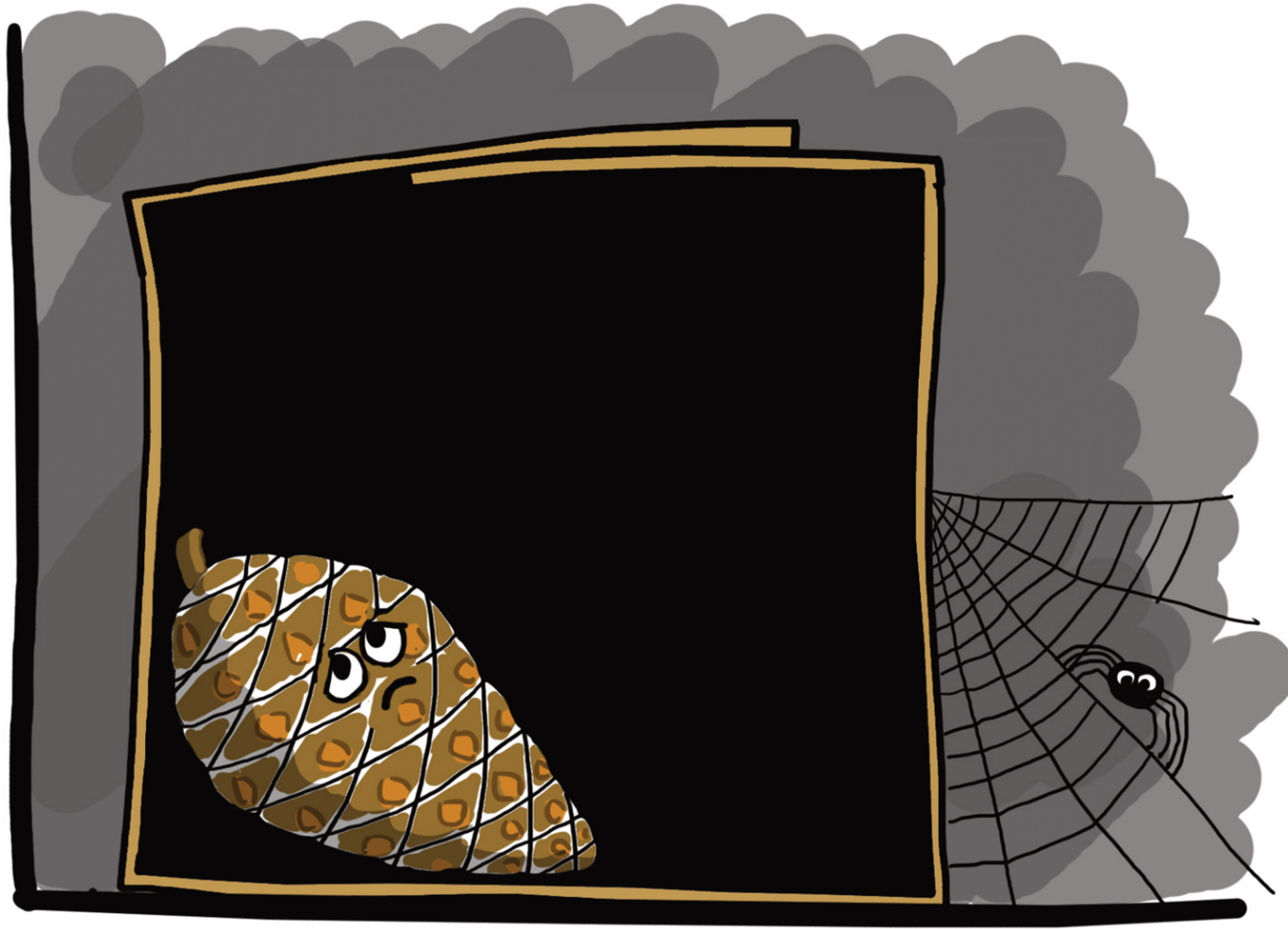

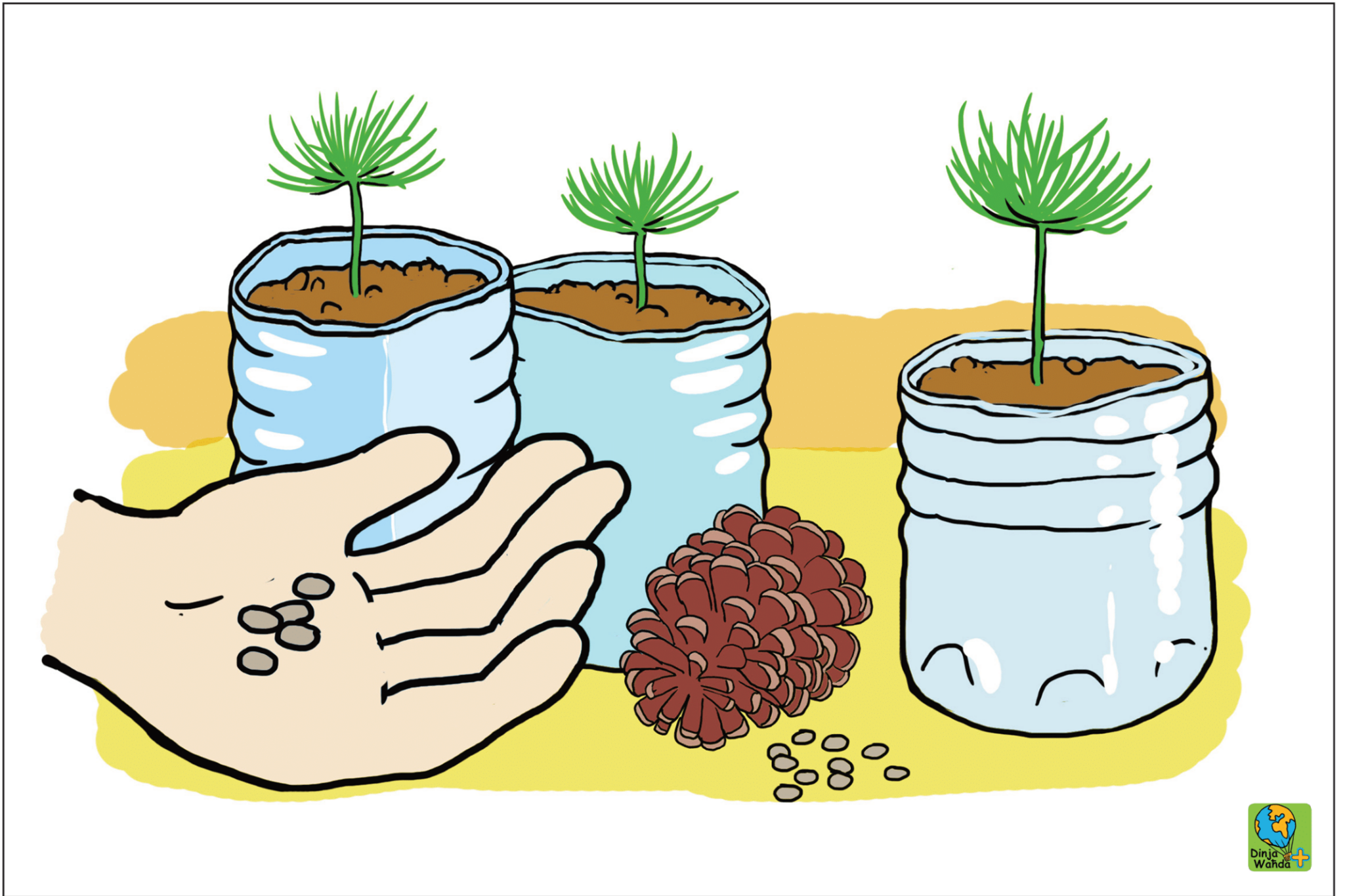

Să semănăm

Semințele pot fi de multe feluri – de forme, culori și dimensiuni diferite.

Unele semințe se găsesc în interiorul unui **fruct** sau al unei **teci** și va trebui să le scoți.

Bulbii sunt de obicei mai mari decât semințele.

Fă o **tavă pentru răsaduri**. Caută un recipient de plastic nu prea adânc – asemănător cu cel din imagine. Fă niște găuri mici în fundul recipientului.

Umple recipientul cu **pământ universal de flori**. Dacă îl cumperi, asigură-te că nu conține turbă.

Folosește un creion ca să faci găuri în pământ pentru semințe și bulbi. Găurile trebuie să aibă dimensiunea semințelor sau a bulbilor.

Dacă semințele sunt foarte mici, presară-le deasupra pământului. Menține pământul umed, dar nu ud, căci semințele vor putrezi.

Poți folosi și o tăviță compartimentată. Îți va fi mai ușor să muți plantele tinere în ghivece mai mari.

Semințele încolțesc în plântuțe – le numim **răsaduri**. Lasă-le să crească până ajung de 3 centimetri. Apoi le poți transplanta.

Umple un ghiveci cu pământ. Fă o gaură în mijloc, acolo unde vei pune răsadul.

Scoate o plântuță cu o linguriță veche. Cu grijă, să nu distrugi rădăcina subțire!

Pune răsadul în ghiveciul nou și acoperă ușor gaura cu pământ. Fii atent să nu strivești planta fragilă.

Acum udă răsadul, dar nu prea mult. Nu uita, rădăcinile lui sunt încă mici și nu pot să absoarbă multă apă. Menține solul umed, nu ud.

Să semănăm

Un experiment simplu, dar fascinant, care arată foarte clar că plantele sunt atrase de lumină.

Aveți nevoie de

- 1 cutie de pantofi (cu capac)
- 2 bucăți de hârtie rigidă sau carton
- 1 ghiveci mic sau un recipient
- pământ sau vată
- semințe de fasole
- foarfecă sau cuțit
- bandă adezivă

Scopul e să afli dacă, odată ce i se oferă șansa, o plantă va crește spre lumină, spre întuneric sau dacă e același lucru pentru ea!

Configurează aranjamentul ca în figură

- Decupează o fereastră în una din părțile laterale ale cutiei.
- Lipește două cartoane pentru compartimentare ca în figură.
- Umele ghiveciul cu pământ sau vată și presară semințele deasupra.
- Umezește pământul sau vata cu apă.
- Pune ghiveciul în compartimentul din mijloc.
- Acoperă cutia cu capacul și pune-o într-un loc în care lumina să pătrundă prin „fereastra” decupată.

Lasă copiii să verifice stadiul în fiecare zi.

E foarte interesant să vezi semințele încolțind, dar și mai interesant e să urmărești în ce direcție „decide” planta să se îndrepte. Odată ce iese pe „fereastră”, încep să-i crească frunze verzi!

fereastră

